

Arrest

nr. 123 754 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren in Nuradilovo, regio Khassavyurt, Dagestan. U werkte als onderhoudstechnicus van olieputten in Nizhnevartovsk, regio Khanty-Mansi (in het hoge noorden van Rusland), maar keerde tussen twee opdrachten door steeds terug naar uw huis en gezin in Dagestan. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. In oktober 2011 was u het slachtoffer van een zwaar werkongeval. Na dit ongeval bracht u 3 maanden in het ziekenhuis door en moest u ook nadien nog enige tijd revalideren. De verzekering betaalde u een uitkering en uw medische kosten werden gedekt. Na uw ziekenhuisopname keerde u terug naar Nuradilovo. Sindsdien heeft u een blijvend letsel aan uw linkerarm.

Op 11/06/2013 was u met de wagen op weg om uw gezin op te halen bij uw schoonouders in Neftekatchka. Onderweg nam u twee lifters mee, die u afzette aan een tankstation aan de rotonde

van Novolakskoye, waarna u uw reis verder zette. Op 12/06/2013 vielen medewerkers van de OMON echter bij u thuis binnen. Ze namen u mee naar Khassavyurt, waar u gedurende drie dagen werd mishandeld en ondervraagd over de lifters. Op 13/06/2013 werd bij u thuis een huiszoeking uitgevoerd. Tijdens de huiszoeking werd een foto aangetroffen waarop u en uw vriend K. R. (...), die rebel is, stonden afgebeeld. Daardoor werd u nog meer verdacht. U kon met behulp van een advocaat vrijgekocht worden tegen 500.000 roebel, maar u moest een uitreisverbod tekenen. Van uw advocaat en een vriend I. (...) vernam u dat de lifters die u meenam vlakbij de plaats waar u hen had afgezet het vuur hadden geopend op verschillende medewerkers van de ordediensten. In het vuurgevecht kwamen de lifters zelf ook om het leven. Op de camerabeelden van het tankstation werd uw auto herkend.

Na uw vrijlating leefde u gescheiden van uw vrouw en kinderen, om hen niet in de problemen te brengen. Uw vrouw trok in bij haar ouders. U ontving op 15 september 2013 uit handen van uw wijkagent een convocatie om zich op 17 september 2013 aan te bieden bij de regionale politie. U vertrok diezelfde nacht naar een tante in Babayurt. Op 17 september 2013 vertrok u per bus van Kizliar, Dagestan, naar Oekraïne. In Oekraïne verbleef u bij een oude buurman. Hij bracht u in contact met een smokkelaar die u met de wagen via Polen naar België vervoerde, waar u op 23 september 2013 aankwam. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een attest van uw opleiding en werk, een proces verbaal van huiszoeking en een convocatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest omwille van vermeende medeplichtigheid aan een aanslag die twee rebellen pleegden op enkele medewerkers van de ordediensten, nadat u het duo te goeder trouw een lift had gegeven. U werd daags nadien opgepakt en verhoord, er werd een huiszoeking uitgevoerd en u kreeg enkele maanden later opnieuw een convocatie. Daarnaast haalde u nog aan dat uw buurman recent vermoord werd in u onbekende omstandigheden en dat er in Dagestan wanorde en corruptie heerst.

Er kan aan uw persoonlijke vervolging echter geen geloof worden gehecht, om onderstaande redenen.

U blijkt vooreerst opvallend slecht geïnformeerd te zijn over de feiten waarvoor u vervolgd zou worden. U verklaarde immers te worden verdacht van medeplichtigheid bij de aanslag die twee rebellen op enkele medewerkers van de ordediensten zouden gepleegd hebben, maar u kan opvallend genoeg geen verdere details over de aanslag verstrekken. Hoewel u ten overstaan van de DVZ nog consequent stelde dat de beschoten agenten OMON-leden waren, wist u tijdens uw gehoor op het CG niet concreet te antwoorden op de vraag van welke politie-eenheid de agenten waren, en verklaarde slechts: "Omon of iets dergelijks, of FSB, zoiets", waar u nog aan toevoegde: "ik weet het niet zo zeker, ik hoefde het niet te weten, ik had ook niet zoveel tijd om naar zulke verhalen te luisteren" (CGp19). Dergelijke uitspraken geven reeds een blijk van de desinteresse die u aan de dag legt aangaande uw eigen zaak. U moest eveneens het antwoord schuldig blijven op de vraag hoe de rebellen heetten die u een lift gaf (CGp19). Wanneer u gevraagd werd of u zich daarnaar geïnformeerd heeft, stelde u slechts: "waar kan ik nog terecht om daarover te vragen? De politiediensten weten dat wellicht" (CGp19). Nochtans werd u van de feiten op de hoogte gebracht door twee verschillende mensen, onder wie uw advocaat (CG p20), van wie verwacht mag worden dat hij op de hoogte is van de kernelementen van uw zaak. U verklaarde bovendien zich hierover niet te informeren, en stelde "Ik heb niets nagevraagd over hun namen, dat hoefde voor mij niet. Ik wou geen vragen stellen, aan niemand, dat alleen al zou een reden kunnen zijn voor verdere vervolging (CGp19)", wat geen afdoende verklaring is voor uw opmerkelijke desinteresse voor uw eigen situatie. Nochtans stelde u eerder dat u tijdens uw arrestatie geconfronteerd werd met twee namen, zijnde K. M. (...) en T. R. (...), en dat u verklaarde dat u die mannen niet kende en hen gewoon een lift had gegeven (CG p11). Uw verklaringen missen dan ook coherentie en precisie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Er kan aansluitend nog opgemerkt worden dat u ook slecht op de hoogte blijkt te zijn van de huiszoeking die bij u thuis werd uitgevoerd, een dag nadat u werd opgepakt. U weet niet om hoe laat de huiszoeking precies werd uitgevoerd, hoelang ze duurde, of wie ze uitvoerde (CG p14). Uw afwezigheid tijdens deze huiszoeking is in deze geen verschoningsgrond, aangezien u kort na de huiszoeking naar huis terugkeerde, om er vervolgens nog enkele maanden te verblijven, samen met uw ouders, die aanwezig waren tijdens de bewuste huiszoeking. U had dan ook alle gelegenheid om zich te informeren omtrent deze gebeurtenis, doch liet dit na. Wanneer u gevraagd werd of u zich bij uw ouders informeerde omtrent de huiszoeking, antwoordde u immers: "ik heb ze zelf niet nagevraagd, maar mijn broer deed dat wel. Ze hebben niet bijzonders vermeld van de huiszoeking" (CG p14). Wanneer de vraag u nogmaals gesteld werd, antwoordde u slechts: "Dat interesseerde me niet echt, het voornaamste was dat er geen wapens werden gevonden. Het voornaamste is dat ik in leven ben, en dat alles in orde is met mijn gezin. De huiszoeking op zich betekent niet zo veel"(CGp15), wat geen

afdoende verklaring is. U verklaarde voorts nog het proces verbaal van huiszoeking, dat u nochtans ter staving van uw relaas voorlegt, niet echt gelezen te hebben (CG p14), wat opnieuw blijk geeft van uw frappante desinteresse voor uw eigen zaak. Het is bovendien merkwaardig dat de door u aangehaalde foto, die men tijdens de huiszoeking zou gevonden hebben (CGp11, CGp14), nergens vermeld staat in het proces verbaal.

Daarenboven is het bijzonder opmerkelijk dat u verklaarde met een gewone passagiersbus de Russisch-Oekraïense grens te zijn over gegaan (CGp16), ondanks het feit dat u bij uw arrestatie naar eigen zeggen een uitreisverbod ondertekend had. Hoewel u verklaarde dat u wat smeergeld (1000 roebel, omgerekend zo'n 22 euro) betaalde bij de douanecontrole bij het buitenrijden van de Russische Federatie (CGp16), is uw verklaring voor deze betaling opvallend. U verklaarde immers: "weet je wat, ik wou gewoon gerust gelaten worden. Ik wou niet afstappen en ik wou niet dat mijn bagage werd gecontroleerd. Daarom betaalde ik geld" (CGp17). Van het enorme risico op een arrestatie aan de grens maakte u vreemd genoeg geen enkele melding. Het is weinig aannemelijk dat u niet meer voorzorgen zou genomen hebben om uw uitreis te verzekeren en pas bij een controle een (kleine) som geld tussen uw paspoort stak, zoals uit uw verklaring blijkt (CG p16-17). Dat u uw uitreis, die toch een enorm riskante onderneming was gezien het uitreisverbod dat u getekend had en het lopende onderzoek dat tegen u geopend werd (cfr. convocatie), gewoon met het openbaar vervoer aflegde, met uw eigen identiteitsdocumenten (CGp16), doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over uw reisroute ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vervolgingsproblemen.

Daarnaast moet nog gewezen worden op een ongerijmdheid in uw verklaringen, die behoort tot de kern van uw relaas. Zo gaf u tijdens uw gehoor op het CG aan dat u de lifters tegenkwam op het moment dat u uw dochtertje naar de kleuterschool moest brengen. Zo stelde u immers: "Mijn kinderen gingen naar school, en toen ik mijn dochtertje naar de kleuterschool moest brengen kwam ik die jongens tegen en was het begonnen" (CGp9). Kort nadien verklaarde u echter: "ik herinner me nog heel duidelijk die dag, 11 juni. Toen ik thuis was, werd ik opgebeld door mijn vrouw. Mijn gezin, vrouw en kinderen, waren toen bij haar thuis, ze logeerden daar. Mijn vrouw belde me op en vroeg om haar op te halen (...) ik reed in de buurt van een MTS, daar stonden twee jongens aan de weg, ze stopten me en vroegen me om een lift" (CGp11). U legt bijgevolg tegenstrijdige verklaringen af over het doel van uw autorit, tijdens dewelke u de lifters zou hebben opgepikt. Opnieuw wordt vastgesteld dat aan de door u aangehaalde feiten, en bijgevolg de daaropvolgende vervolging, geen geloof kan worden gehecht.

U legde voorts nog weinig coherente verklaringen af over de actuele stand van zaken in uw dossier. Zo ontkende u eerst dat er tegen u een officiële aanklacht is (CGp20: PO: is er een officiële aanklacht tegen u? "Geen officiële aanklacht, (...) ze waren van plan me van medeplichtigheid te beschuldigen."), om luttele ogenblikken later aan te geven dat er wél een aanklacht was (CG p21: PO: was er een aanklacht? "Ja, al officieel ingesteld, het artikel over de medeplichtigheid, er was een uitreisverbod en een convocatie"). Eerder al gaf u ook de indruk reeds veroordeeld te zijn (CG p10: PO: tot wanneer werd u uitbetaald door uw eigen bedrijf? Ik werd opgepakt en daarna werd ik veroordeeld, meteen daarna werd alles afgeschaft"). Uw verklaringen missen dan ook op belangrijke punten coherentie.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag, zijnde uw binnenlands paspoort, uw opleidingsattest, uw rijbewijs, een convocatie op uw naam en een huiszoekingsprotocol, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststelling kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Er kan opgemerkt worden dat uw rijbewijs werd uitgereikt in 2005, zijnde voor uw arbeidsongeval, waardoor het geen aanwijzing kan geven van uw rijvaardigheid nadien. Uw opleidingsattest geeft een indicatie van uw opleiding en ondersteunt uw verklaringen in verband met uw werk, dewelke eveneens niet betwist worden.

Voor de Belgische asielprocedure, zoals ze omschreven wordt in de Vreemdelingenwet, geldt het principe dat materiële bewijzen slechts volledige, coherente, accurate verklaringen kunnen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Gezien de hoge graad van corruptie in de Russische Federatie, en meer bepaald de Noordelijke Kaukasus (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), rijzen er immers ernstige twijfels aangaande de authenticiteit van de door u voorgelegde convocatie en het huiszoekingsprotocol. Daarnaast werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt. Zo valt uit het proces verbaal van huiszoeking af te leiden dat bij de huiszoeking in uw ouderlijke huis niets gevonden werd en niets in beslag werd genomen. Nochtans verklaarde u dat tijdens de huiszoeking een foto werd gevonden die u in verband bracht met een rebel, die momenteel een gevangenisstraf uitzit (CG p11, p14, DVZ vragenlijst vraag 3.5). Op de convocatie die u voorlegt ontbreekt de adresstempel met de gegevens van de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek. Wanneer u gevraagd werd van wie deze convocatie afkomstig was, antwoordde u: "A. (...)" (CG p13), hoewel de convocatie uitgaat van hoofdresearcheur M. (...). De door u voorgelegde documenten slagen er dan ook niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw broer, U. A.(...) (O.V. 5.535.956) – die reeds sinds 2003 in België verblijft en wiens problemen niet verbonden zijn met uw asielrelaas – door het Commissariaat-generaal op 20 december 2005 werd overgegaan tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij haalt in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het door haar vertelde asielrelaas. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aangezien verwerende partij haar de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, terwijl uit de informatie blijkt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst gelet op het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat zij er zou lopen. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat het duidelijk is dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen te twifelen. Zij wijst erop dat haar verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en evenmin zijn er volgens haar hiaten of ongerijmdheden op het niveau van de relevante bijzonderheden terug te vinden die niet kunnen worden verklaard. Bovendien kon zij een proces-verbaal van huiszoeking en een convocatie neerleggen ter staving van haar asielaanvraag.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij met betrekking tot bepaalde elementen die behoren tot de kern van haar asielaanvraag vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd waarvoor zij geen afdoende uitleg kan verschaffen. Ook in het verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten naar voor waarmee zij afbreuk kan doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen, zo blijkt uit onderhavig arrest. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het door haar voorgelegde huiszoekingsprotocol en de convocatie, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing op uitgebreide wijze motiveert waarom zij hier geen bewijswaarde aan kan hechten en waarom deze documenten niet van aard zijn om alsnog afbreuk te doen aan de reeds door haar gedane vaststellingen.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij opvallend slecht geïnformeerd is over de feiten waarvoor zij zou worden vervolgd, merkt verzoekende partij ter vergoelijking op dat zij aanvankelijk tijdens haar gehoor de namen van de lifters zonder problemen heeft vermeld. Zij stelt dat het weinig logisch is dat zij eerst de namen van de lifters heeft gegeven om dan vervolgens opeens te verklaren dat zij de namen van deze personen niet kent. Verzoekende partij verduidelijkt dat (later) gevraagd werd naar de "*identiteitsgegevens*" van de lifters, niet naar hun namen. Zij voegt tenslotte nog toe dat zij, buiten de namen van de lifters, niets over hen weet.

2.2.4.2. De Raad komt tot de vaststelling dat het verweer in kwestie niet kan overtuigen, aangezien het duidelijk een gekunstelde poging betreft om de verschillende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal met elkaar te doen rijmen. Immers, uit het gehoorverslag blijkt het volgende:

"Bent u ook te weten gekomen wat de naam was van die lifters?"

Ik weet niets over hun namen

Heeft u daarnaar geïnformeerd?"

Waar kan ik nog terecht om daarover te vragen? De politiediensten weten dat wellicht.

U sprak over de feiten met uw advocaat en de rechercheur die u kent, hebben ze u niets verteld over de identiteit van die lifters?"

Ik heb niets nagevraagd over hun namen, dat hoefde voor mij niet, ik wou geen vragen stellen, aan niemand, dat alleen al zou een reden kunnen zijn voor verdere vervolging." (administratief dossier, stuk 5, p. 19).

Uit deze verklaringen blijkt onomstotelijk dat verzoekende partij expliciet werd gevraagd naar de concrete namen van de personen aan wie zij een lift zou hebben gegeven en door wie zij in haar land van herkomst in de problemen zou zijn geraakt en dat verzoekende partij deze namen niet kon geven,

terwijl zij daarvoor dan wel het volgende verklaarde: *“Er werden gehoren georganiseerd. Ze vroegen steeds : jij kent K. M. en T. R., maar ik beweerde dat ik die mensen helemaal niet kende, maar ze bleven me lastigvallen. Ik verklaarde dat ik hen gewoon een lift had gegeven.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 11). De opmerking van verzoekende partij dat het weinig logisch is dat zij eerst de namen zou kunnen geven van deze lifters, om dan later te verklaren dat zij deze namen niet kent, biedt uiteraard geen verklaring voor deze incoherentie.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat het feit dat zij via haar raadsman niet getracht heeft om informatie te bekomen over deze personen, niet mag worden gezien als een desinteresse, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij deze niet toelicht waarom dergelijk gedrag niet als een flagrant gebrek aan interesse kan worden beschouwd. Het louter ontkennen van de vaststellingen van verwerende partij volstaat niet om deze in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat de verklaring dat zij de namen niet kon geven van de personen aan wie zij een lift heeft gegeven (en dat zij zich hier niet over heeft geïnformeerd) niet te rijmen vallen met haar eerdere verklaringen dat zij tijdens haar arrestatie geconfronteerd werd met hun namen.

De Raad duidt er tenslotte nog op dat in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd wordt dat verzoekende partij, hoewel zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog kon aangeven dat de beschoten agenten OMON-leden waren, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal plots niet concreet kon antwoorden op de vraag van welke politie-eenheid de agenten waren en dat verzoekende partij dienaangaande uitspraken heeft gedaan die wijzen op een flagrante desinteresse aangaande haar eigen zaak. Verzoekende partij brengt geen specifieke argumenten aan in haar verzoekschrift waarmee deze vaststelling kan worden weerlegd. De Raad beschouwt het motief in kwestie dan ook als onbetwist en vaststaand.

2.2.5.1. Inzake de bevinding dat verzoekende partij slecht op de hoogte blijkt te zijn van de huiszoeking die bij haar thuis werd uitgevoerd, betoogt verzoekende partij dat de vaststellingen dat zij niet kon zeggen hoe laat deze huiszoeking plaatsvond en hoe lang dit heeft geduurd, niet van die aard zijn dat haar desinteresse kan worden verweten. Verder merkt zij op dat zij alle informatie aangaande deze huiszoeking van haar broer heeft vernomen en dat zij bovendien wel op de hoogte was van de namen van de getuigen en vooral van het feit dat er behoudens de foto geen bezwarende elementen werden gevonden tijdens deze huiszoeking.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat de stelling van verzoekende partij dat het feit dat zij niet wist om hoe laat de huiszoeking werd uitgevoerd en hoe lang deze heeft geduurd – waarbij de Raad nog opmerkt dat in de bestreden beslissing eveneens vermeld wordt dat verzoekende partij niet kon zeggen door wie deze huiszoeking werd uitgevoerd – niet wijst op een desinteresse, wederom neerkomt op het louter ontkennen van de door verwerende partij gedane vaststelling, hetgeen niet volstaat om de motivering in kwestie een andere appreciatie te geven.

Waar verzoekende partij bemerkt dat zij alle informatie aangaande deze huiszoeking van haar broer heeft vernomen (en zij er dus zelf niet bij was), bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat de afwezigheid van verzoekende partij tijdens de huiszoeking geen verschoningsgrond is, aangezien zij kort na de huiszoeking naar huis terugkeerde, om er vervolgens nog enkele maanden te verblijven, samen met haar ouders, die aanwezig waren tijdens de bewuste huiszoeking, zodat kan worden aangenomen dat verzoekende partij alle gelegenheid had om zich te informeren over deze gebeurtenis. Verwerende partij stelt hierbij ook nog dat verzoekende partij, wanneer haar gevraagd werd of zij zich bij haar ouders informeerde omtrent de huiszoeking, expliciet heeft geantwoord dat zij dergelijke zaken niet heeft nagevraagd bij haar ouders en dat het haar niet echt interesseerde, het voornaamste was dat zij nog in leven was en dat alles in orde was met haar gezin. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich over een dergelijke gebeurtenis terdege zou informeren, zeker nu zij hiertoe ruim de gelegenheid heeft gehad. Het feit dat zij letterlijk heeft aangegeven dat dergelijke details haar eigenlijk niet interesseren en dat zij er dan ook niet naar gevraagd heeft, kan wel degelijk als een flagrante desinteresse worden aanzien in haar eigen zaak, hetgeen haar geloofwaardigheid logischerwijs niet ten goede komt. Dat zij dan wel de namen van de getuigen kon geven en dat zij kon zeggen dat er buiten de foto geen bezwarende elementen werden gevonden tijdens de huiszoeking, doet geen afbreuk aan deze onwetendheid en desinteresse. Daarbij dient er nog op te worden gewezen dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het merkwaardig is dat de door verzoekende partij aangehaalde foto die men tijdens de huiszoeking zou hebben gevonden, helemaal niet vermeld wordt in

het proces-verbaal van huiszoeking dat zij heeft neergelegd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het doel van de autorit, tijdens dewelke zij de lifters zou hebben opgepikt, oppert verzoekende partij dat zij nooit heeft gezegd dat zij op weg was naar de kleuterschool. Zij legt uit dat de problemen ontstonden in de periode dat haar dochter naar de kleuterschool ging, maar zij was op die bewuste dag op weg naar haar vrouw en kinderen die bij haar ouders verbleven. Dit heeft zij ook verklaard tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, die zij in het verzoekschrift nog citeert.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij beide versies met elkaar tracht te verzoenen door te insinueren dat er sprake is van een misverstand. Deze uitleg kan echter niet als verschoningsgrond worden aanvaard, aangezien, zoals verwerende partij dit eveneens aangeeft in haar beslissing, uit het gehoorverslag blijkt dat zij letterlijk heeft gezegd dat zij de lifters tegenkwam toen zij haar dochtertje naar de kleuterschool moest brengen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze verklaringen – er werd neergeschreven dat zij de lifters tegenkwam op het moment dat zij haar dochtertje naar de kleuterschool moest brengen terwijl zij dit nooit zou hebben gezegd – op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij kan derhalve niet aantonen dat zij het voormelde niet zou hebben verklaard tijdens haar gehoor. Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent dat het duidelijk is dat zij de betekenis van de woorden “*officiële aanklacht*” niet goed heeft begrepen. Uit haar antwoord blijkt dat zij hieronder “*veroordeling*” verstond. Verzoekende partij geeft verder aan dat uit de stukken en haar verklaringen bovendien blijkt dat er wel degelijk een officieel onderzoek tegen haar loopt. Van een veroordeling is evenwel nog geen sprake.

2.2.7.2. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat verzoekende partij eerst aangaf dat er geen officiële aanklacht tegen haar is en dat zij onmiddellijk daarna opeens aangaf dat er wel degelijk een officiële aanklacht werd ingesteld. Verwerende partij stelt eveneens vast dat verzoekende partij eerder al de indruk gaf reeds te zijn veroordeeld.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij ook hier een poging onderneemt om de verschillende tegenstrijdige verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft afgelegd op kunstmatige wijze met elkaar te doen rijmen, hetgeen niet overtuigt. Immers, uit haar verklaringen kan wel degelijk worden afgeleid dat zij de vraag – of er ondertussen al een officiële aanklacht tegen haar werd ingediend – correct heeft begrepen:

“Is er een officiële aanklacht tegen u?”

Geen officiële aanklacht, ik heb gewoon iemand een lift gegeven, en die personen hebben 2 anderen gedood, en zij zelf werden ook gedood. Ik ben de enige overlevende van die situatie. Stel dat er nog een andere overlevende was, zouden ze misschien die aanklagen. Ze waren van plan met te van medeplichtigheid te beschuldigen.” (administratief dossier, stuk 5, p. 20).

Hoe dan ook kan dit verweer niet verklaren waarom verzoekende partij dan ook nog eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij reeds werd veroordeeld. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind.

2.2.8.1. Wat betreft de bemerking dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over de reisroute in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, legt verzoekende partij uit dat zij niet dermate kapitaalkrchtig was dat zij een beroep kon doen op een smokkelaar en dat zij een vals paspoort kon kopen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij heel snel en zonder voorbereiding haar land van herkomst heeft verlaten. Tot slot voert verzoekende partij aan dat de door haar (al dan niet) ondernomen stappen om haar “*uitreis te minimaliseren*” niet van aard is om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat, indien verzoekende partij zich werkelijk had verbonden om Dagestan/de Russische Federatie niet te verlaten door het tekenen van een uitreisverbod en indien er werkelijk een onderzoek tegen haar lopende zou zijn, niet kan worden aangenomen dat zij het risico

neemt om met een gewone passagiersbus met haar eigen identiteitsdocumenten haar land van herkomst te ontvluchten. Aangezien een dergelijke reis in de door haar opgegeven omstandigheden een uiterst precare onderneming betreft, kan worden aangenomen dat zij zich nauwgezet zou hebben voorbereid. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor dan nog gewoonweg te kennen gaf dat zij een (kleine) som smeergeld betaalde bij de douanecontrole bij het buitenrijden van de Russische Federatie louter omdat zij niet wou afstappen en omdat zij niet wou dat haar bagage gecontroleerd werd. Van het enorme risico op een arrestatie aan de grens maakte zij geen enkele melding hetgeen, zo stelt verwerende partij terecht in haar bestreden beslissing, zeer bevreemdend overkomt.

Het door verzoekende partij aangevoerde verweer dat zij niet genoeg geld had om een smokkelaar te betalen en om zich een vals paspoort aan te schaffen en dat zij haar land van herkomst heel snel en zonder voorbereiding heeft moeten verlaten, volstaat volgens de Raad niet om dit compleet roekeloos gedrag goed te praten. De Raad merkt tenslotte op dat verwerende partij met recht kon besluiten dat dergelijke houding verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De manier waarop verzoekende partij uit haar land van herkomst zou zijn kunnen vluchten, vormt immers één van de hoekstenen van haar asielrelaas. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij hierover aannemelijke verklaringen kan afleggen, hetgeen niet het geval is.

2.2.9.1. Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat, zelfs indien er in het relaas van de kandidaat-vluchteling enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden, dan nog het voordeel van de twijfel kan worden toegekend. Door zich in hoofdzaak te baseren op enkele hiaten in haar relaas, heeft verwerende partij haar beslissing niet afdoende gemotiveerd, aldus verzoekende partij. Zij verwijst in dit verband nog naar rechtsleer.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partij er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden en het frappante gebrek aan interesse, is dit *in casu* duidelijk niet het geval.

2.2.10. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er thans wel degelijk sprake is van een “*gewapend conflict in Dagestan, aangezien de aanslagen van de rebellen en de reacties van de Dagestaanse autoriteiten, op een aanhoudende wijze worden gepleegd en bovendien een bijzonder intensief karakter hebben*”. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat er actueel in Dagestan voor burgers geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, integraal in strijd is met de vaststellingen in het door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken opgesteld Algemeen Ambtsbericht betreffende de Russische Federatie van 4 juni 2013 (aangegeven als stuk 4 bij het verzoekschrift, doch niet toegevoegd aan het verzoekschrift). Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift enkele passages uit dit rapport, teneinde aan te stippen dat, volgens dit rapport, burgers in Dagestan het risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, als gevolg van de vele confrontaties tussen gewapende groepen en veiligheidsdiensten (“*Burgers lopen risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld, als gevolg van de vele confrontaties tussen gewapende groepen en veiligheidsdiensten. Zo kwamen in november 2012 twee burgers om het leven toen hun auto door rebellen werd beschoten die, naar later bleek, in de veronderstelling waren dat het een militair voertuig*”).

betrof.”), dat het geweld in de verslagperiode (2012) is toegenomen en dat er in de eerste maanden van 2013 sprake was van een aantal geweldsincidenten in Dagestan. Zij wijst erop dat dit rapport recenter is dan de informatie waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift eveneens naar en citeert uit het “*Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*” van 1 januari 2012, een nieuwsbericht d.d. 12 juni 2013 van de website www.cacianalyst.org, een nieuwsbericht d.d. 21 mei 2013 van de website <http://edition.cnn.com>, een nieuwsbericht d.d. 15 augustus 2013 van de website www.wsws.org, een artikel d.d. 30 januari 2014 en een rapport d.d. 20 februari 2014 van de website www.ecoi.net. Verzoekende partij wenst hiermee nogmaals te benadrukken dat de veiligheidssituatie in Dagestan erg precair is voor burgers en zij stipt aan dat de informatie waarnaar verwerende partij verwijst, geen betrekking heeft op de veiligheidssituatie in 2013, doch enkel op die van 2012 en vroeger. Aldus is de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert niet voldoende actueel om te oordelen of er op heden sprake is van een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zo stelt verzoekende partij. Zij vindt dan ook dat het door verwerende partij verrichte onderzoek verre van afdoende is.

De Raad oordeelt dat verzoekende partij op voormelde wijze echter niet aantoont dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie, Dagestan*” – “*Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) erkent dat er zich nog steeds ernstige veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn (“*De rebellenactiviteit blijft dus hoog en ze plegen regelmatig aanslagen tegen vertegenwoordigers van de overheid, maar ze zijn niet in staat om op grote schaal de confrontatie met de autoriteiten aan te gaan of om de machtsstructuur in de republiek te veranderen, daarvoor hebben ze de middelen niet en hebben ze te weinig steun van de plaatselijke bevolking...Wat betreft de concrete aanslagen door de rebellenbeweging, kan men vaststellen dat deze nog steeds in dezelfde actielijn liggen: aanvallen tegen militaire en ordedienst konvooien, vermoorden van leden van de ordediensten, militairen, medewerkers van de procuratuur, de officiële islam en soms zelf journalisten.*”, p. 12) en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan, waarbij ook in bepaalde gevallen een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. De door verzoekende partij aangehaalde nieuwsberichten, die inderdaad recenter zijn dan sommige artikels/rapporten waarop de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt gebaseerd is, bevestigen enkel dat het nog aanwezige geweld een duidelijk gericht karakter vertoont. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de loutere vaststelling dat er zich in Dagestan nog nieuwe (veiligheids) incidenten hebben voorgedaan, op zich niet aantonen dat de informatie die in de voormelde “*Subject Related Briefing*” vermeld wordt en de daaruit door verwerende partij afgeleide conclusies, onvolledig of onjuist zouden zijn. Dit wordt niet aangetoond door verzoekende partij.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 14 en stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT